

Tammy
Greenwood

Až příliš krásná

Každý anděl má svou jizvu.

xyz

Až příliš krásná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

T. Greenwood

Až příliš krásná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Copyright © SUCH A PRETTY GIRL © 2022 by T. Greenwood

Translation © Olga Engelthaler Neumanová, 2026

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-2677-009-1

ISBN e-knihy 978-80-2677-011-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-2677-012-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-2677-010-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

AŽ PŘÍLIŠ KRÁSNÁ

T. Greenwood

xyz

*„Fotografie je tajemství uvnitř tajemství.
Čím víc vám toho prozradí, tím méně toho víte.“*

-- Diane Arbus

Lost River, Vermont

srpen 2019

Je neděle brzy ráno. Nad řekou za oknem se vznáší mlha a prosakuje mezi stromy. Saša ještě leží na kanapi v zimní zahradě, kde spí celé léto, já jsem ale vzhůru od chvíle, kdy mi v šest ráno začal vibrovat telefon, jak přicházela jedna zpráva za druhou od Gillyho. *Zavolej mi.* V neděli takhle po ránu Gilly vůbec nemá být vzhůru. Neděle ve městě jsou přece od toho, aby se spalo až do dvanácti, a pak se jde do La Bonbonniere na salámovou omeletu. *Ry, jsi vzhůru? Prosím, zavolej mi.* V neděli před polednem zkrátka přicházejí jen samé špatné zprávy.

Místo toho, abych mu zavolala zpátky, věnuju víc času než obvykle přípravě kávy do french pressu. Zrnka kávy jdu umlít ven, abych nevzbudila Sašu. Vodu uvařím v konvici na sporáku a stáhnou ji ještě předtím, než začne hlasitě pískat. Telefon ignoruju, zatímco čekám, až se káva vylouhuje.

Saša má dnes narozeniny. Je jí osmnáct. Slíbila jsem jí, že půjdeme sbírat maliny a uděláme pro ni na dnešní večerní oslavu narozeninový koláč. Ve spíži vybírám, co je potřeba na pečení:

vezmu síto, misky a váleček. Pohledem přelétnu skleněné nádoby seřazené na policích. Je tu mouka, sůl i cukr. Ujistím se, že máme dost másla a že je vychlazené.

Zase zaslechnu vibrování telefonu a cítím, jak mi z nervozity tuhnou svaly šíje. Pomalu si naliju kávu do hrnečku, načež se posadím ke kuchyňskému stolu a konečně pohlédnu na displej. Vidím další naléhavou výzvu - *PŘEČTI SI TO* - a pod tím odkaz na článek v *The Times*. Zamračím se. Gilly sice má ve zvyku přechíst opravdové papírové noviny od první do poslední stránky, ale nikdy mi nepřeposílá žádné odkazy.

Takže kliknu na odkaz.

Matka nebo monstrum?

Titulek je sice formulován jako otázka, zároveň ale implikuje odpověď. Závěr je předem zřejmý. Matčiny motivy vždycy zpochybňovali, to není nic nového. Teď tomu ale nerozumím. Už léta o mně a mé matce nikdo nic nenapsal. Uteklo třicet let od mého posledního filmu a skoro stejně tolik od chvíle, kdy jsem přestala pracovat a vrátila se domů do Lost River. Ty jedovaté řeči znám důvěrně, ale jsou to už desítky let, co nějaký novinář zopakoval tuhle konkrétní řečnickou otázku.

Vzpomínám si na ně dobře, na reportéry a moderátory talk show, na jejich natupírované účesy a hladové úsměvy. Ačkoli už od té doby uběhl málem celý život, dodnes cítím své ruce sevřené mezi koleny a nohy překřížené u kotníků, zatímco jsme seděly na pohovce ve studiu a do očí nám svítilo prudké světlo reflektorů. Cítila jsem, jak matčino tělo hřeje, přitisknuté těsně ke mně, paži mě objímala kolem ramen nebo měla ruku položenou na mém roztrášeném stehně. Říká se, že jste filmová matka, poznamenal vždycy nevyhnutelně někdo z nich, že si prostřednictvím dcery realizujete své nesplněné sny. A pak slovo, které ve mně vyvolávalo obraz hada, hadího jazyka, jenž se mrskal a jehož doprovázelo nebezpečné sy-

čení. *Nesssplněné*. Mělo ji vyprovokovat, ona byla ale odhodlaná nedat jim to, co chtějí. Ostře, rychle a účelně se zasmála a prudce mi stiskla rameno nebo nohu, aby svoji odpověď ještě zdůraznila. *Ryan je ještě dítě a já jsem její matka. Jsem tu od toho, abych ji chránila. To je celé.* Po rozhovoru jsme ze studia odcházely ruku v ruce, vždycky se naklonila blíž ke mně a zašeptala: *Nemůžou mi ublížit, víš?* Nějak věděla, že mi záleží jen na tom, jak by ty spekulace a obvinění mohly zapůsobit na ni. Protože ačkoli tvrdila, že mě chrání, obě dvě jsme věděly, že i já chráním ji.

Zaslechnu, že se Saša pohnula, a přes zavřené francouzské dveře na verandu zahlédnu, jak se malý kopeček její peřiny pohybuje. Zaslechnu i její klasické ranní mrmlání. Zanedlouho vstane.

Podívám se na displej a rychle přejedu na začátek článku. Hned pod titulkem vidím obrázek. Je to černobílá fotka, jsem na ní jako malá holka. Je mi jedenáct let.

Blackout, 1977, Henri Dubois

Kde tu fotku vzali?

Článek vysvětluje, že tato dosud nezveřejněná fotografie mladé herečky Ryan Flanniganové byla nalezena při razii v pařížském bytě miliardáře Zeva Brennera, a teď se k ní zřejmě dostali novináři. O tom muži, Brennerovi, se píše ve všech novinách už několik týdnů. Teď má být ale tahle fotka – *moje* fotka – jakýmsi důkazem, historickým *důkazem* toho, kam až sahala síť jeho nevýslovných zločinů?

Nemám tušení, jak se Zev Brenner, ten příšerný člověk, *pedofil* a obchodník s dívkami, dostal k *mojí* fotografii. Ode dne, kdy ji Henri pořídil, jsem ji ani neviděla. Od chvíle, kdy jsem v Henriho temné komoře ve Westbethu seděla na rozvrzané modré stoličce, kterou jsem si přivlastnila, a sledovala jsem, jak se mu pod velkýma rukama zalitýma červeným světlem jako kouzlem vynořil na fotopapíře můj obraz. Od prvního momentu jsem už tenkrát tušila, že je to silná, nebezpečná fotografie, bylo to poznat z toho,

jak se Henrimu změnil výraz v obličeji. *Můj bože*, řekl a zakroutil hlavou. Nevypadal užasle. Měl strach.

Zveřejnili samozřejmě jen část portrétu, fotografie byla oříznuta tak, aby na ní zůstal jen můj obličej a nebyl vidět pohoršující zbytek. Taková hloupost. Jako by nechápali, že je to právě obličej, který pohoršuje, a tak to bylo odjakživa. Vzpomínám si, že i slova, kterými mě popisovali, mi připadala urážlivá. *Předčasně vyspělá, nepřirozeně zralá*. Obličej ženy a dětské tělo, kontrast, který odstartoval mou kariéru, a nakonec ji také zničil.

Matka nebo monstrum?

Představuju si povýšenou samolibost té ambiciózní novinářky, zatímco píše. Je to mileniálka s jasně nalinkovaným černobílým životem. Na rozdíl od těch bodrých moderátorů talk show si sedí v bezpečí u svého laptopu a nemusí z očí do očí čelit mé, jak dále říká, „podmanivé“ tváři. Představuju si, jak se tetelí pýchou nad titulkem a neuvědomuje si, nebo je jí jedno, jaké zranění právě svými slovy způsobila.

Přejedu zase na začátek článku, přelétnu neodmyslitelnou rekapitulaci své *krátké, ale plodné* kariéry a matčiny pochybné role v ní, abych se konečně dostala k poslednímu odstavci.

Víc znepokojující než samotný nález této fotografie, na níž je zobrazena nezletilá herečka a kterou měl obviněný sexuální delikvent vystavenou, je však věnování od matky Ryan Flanniganové. „Pro Zeva: Pamatuj si, drahý: Les loups ne se mangent pas entre eux. Vlci se navzájem nežerou. Fi.“

Srdce mi poskočí, zrychlí a pak se zastaví.

Fiona ani Ryan Flanniganovy se nevyjádřily.

Vzpomenu si, že mi v minulém týdnu třikrát volalo neznámé číslo z New Jersey. Ani jsem se neobtěžovala poslechnout si zprávu na záznamníku.

Telefon mi v ruce začne vibrovat, moje matka ale nevolá. Jsem si jistá, že už ten článek taky četla, co by ale tak mohla

říct, aby to celé vyvrátila? Věnovala moji odhalenou fotografii tomuhle muži, *skutečně* zrůdě. Proč? Odkud ho vůbec znala? Chce se mi zvracet.

V tu chvíli vrznou francouzské dveře zimní zahrady, Saša zívne a v chlupatých pantoflích a kašmírovém županu z charity dřevěném od molů tiše vejde do kuchyně. „Brýtro, mami.“

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ usměju se a dělám, že se můj svět právě neotřásl v základech. Přijde ke mně a zezadu mě obejmě, obličej ještě rozehřátý spánkem. Telefon vibruje dál.

„Káva je hotová,“ řeknu.

„Měla bys to zvednout,“ řekne a podívá se mi přes rameno na displej telefonu. „Je to Gilly.“

Přikývnu, dotknu se tlačítka Přijmout a přiložím si telefon k uchu.

„Ry?“ řekne, a jakmile zaslechnu jeho hlas, cítím, jak praská ta tenká, křehká skořápka, kterou jsem obrnila své srdce.

Saša fouká horkou kávu a opatrně usrkává.

„Ahoj, Gilly!“ řekne a nakloní se blíž k telefonu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Sashimi!“ řekne on.

Saša se vrátí zpátky do zimní zahrady a uvelebí se v pelíšku. Pára ze šálku horké kávy stoupá vzhůru a v chladném ranním vzduchu se stáčí do spirály. Vypadá jako duch.

„Vrať se domů,“ řekne Gilly tiše.

„Já jsem doma,“ řeknu a rozhlédnu se kolem sebe po domě, kde jsem se narodila a kam jsem se před téměř třiceti lety vracela. Je to domov, který jsme sdíleli s Andym, než odešel, kde jsme začali společně vychovávat naši dceru a kde nakonec vyrostla jen se mnou. Jediné místo, kde jsem se vždycky cítila v bezpečí.

„Myslím do Westbethu,“ řekne, „tvá matka tě teď potřebuje.“

„Ona potřebuje mě? Tys ten článek četl, nebo ne? Co bych jí, proboha, asi tak měla říct?“

„Chce ti to vysvětlit,“ řekne, „*prosím*, vrať se domů.“

Gilly za to nemůže, zná jen část příběhu. Samozřejmě byl u toho, ale je pravda to, co se vždycky proslýchalo. Jako herečka jsem měla talent. Většina lidí si ovšem neuvědomuje, že i matka měla herecký talent.

Lost River, Vermont

srpen 1976

Ta vzpomínka je utkaná ze slunečního svitu a bláta. Než jsme odešly do města, do Westbethu.

Bylo mi deset let a hrála jsem si na břehu řeky s ostatními dětmi z Lost River.

„To zvládneš!“ řekl mi Gilly z protějšího břehu. Mezi námi tekla řeka. „No tak, Ry! Neboj se.“

Byl srpen a v divadle Lost River Playhouse končila sezóna. Do Lost River jezdilo na letní byt asi třicet lidí, jen já s matkou jsme tam bydlely po celý rok. Areál Lost River stál na místě opuštěného motelu, byla tam velká hlavní budova a tucet malých chatek, které stály u břehu líné řeky. Vysoko na kopci nad areálem se tyčila velká stodola přestavěná na divadlo. Majitelka jménem Serafina byla divadelní herečkou z New Yorku a zamilovala se do režiséra, který snil o založení letního divadla ve Vermontu. Společně tedy vybudovali Lost River, letní útočiště pro herce, kteří během sezóny žili ve velkoměstě, a zároveň to bylo místo, kde mohli začínající herci získat potřebné herecké zkušenosti. Serafina brzy zjistila, že je lepší učitelka než herečka, a v Lost River našla smysl své kariéry. Když pak jejího manžela začal život na venkově nudit

a vrátil se do města, Serafina v Lost River zůstala a sezónu po sezóně se tu věnovala aspirujícím hercům. Moje matka do Lost River přišla poprvé v roce 1965. Zrovna tehdy dokončila střední školu a své rodné městečko nedaleko kanadských hranic opustila, aby si zahrála roli zdravotní sestry v *Tramvaji do stanice Touha*. Na konci léta se jí ale nechtělo vracet domů, kde ji čekala smutná matka a věčně rozzlobený otec, a Serafina jí nabídla, že tam může zůstat. O sedm měsíců později, na Valentýna roku 1966, jsem se jí narodila já. Tady jsem se narodila a nikdy jsem nikde jinde nežila.

Za pár dní se měla většina dětí vrátit s rodiči do města a naše letní rodina se měla zase zmenšit na minimum. Nijak mě to ale netížilo. Lidé do Lost River přicházeli a zase odcházeli, tak jako se ve Vermontu střídala roční období. Nijak se to nelišilo od toho, jak jsem se cítila, když přišly první chladné podzimní dny a pak i první mrazíky, kdy dřevěná podlaha v naší chatě studila tak, jako kdyby byla z kusů ledu, nebo když v lese, kam jsme si chodili hrát, roztály na jaře poslední sněhové plotny a objevila se hlína.

Navíc jsme ještě měli čas. Teď tu byla studená voda, bahno, zelená mozaika listů nad hlavou a dlaně spálené od provazu, na kterém jsme se houpali nad vodou.

„Pevně se chyt' a rozběhni se!“ zavolal Gilly.

Celé léto jsem sbírala odvahu zhoupnout se nad řekou, hrozně jsem se ale bála. Pozorně jsem se dívala, jak to dělají ostatní, jak se rozběhnou a pak letí. Celé měsíce jsem sbírala odvahu, ale jakmile jsem vzala do ruky tlusté lano, ochromil mě strach. „Nic se neděje,“ říkával mi Gilly a chytil mě svojí štíhlou paží kolem ramen. „Příště to vyjde.“ Po dnešku už ale žádné *příště* nebude, nebo ne do příštího léta. Dnes jsem měla poslední šanci, poslední den předtím, než se Angelika, Joaquin a Gilly naskládají do školního autobusu, který jejich rodiče přestavěli na obytné auto, a vrátí se do města, kde jejich matka Liliana učila výtvarku a jejich otec Guillermo se živil jako herec.

Většina herců a hereček, kteří v létě jezdili hrát do Lost River, po zbytek roku účinkovala ve velkoměstě, ať už v divadle, ve filmu, nebo v televizi. O tom snila i moje matka, její touha byla málem hmatatelná. Pozorovala jsem ji, když se herci bavili o věcech ze života, když brblali o konkurzech nebo vzpomínali na natáčení, všimla jsem si, jak na ně valí oči a zadržuje dech. Byla hladová po jejich příbězích a oni jí je nabízeli po malých kouscích, drobných soustech, která si vychutnávala, seč mohla. Když jsme jednou všichni šli do Quimbyho kina a na plátně se objevila její kamarádka Cheri, unkl jí ze rtů zvuk podobný prvnímu zapískání čajové konvice – tichý, leč nebezpečný. Stiskla mi ruku tak silně, že ještě o mnoho hodin později šlo rozeznat pŕlměsíčky jejich nehtů vyryté v mém předloktí. Tehdy jsem si poprvé uvědomila, že její touha může být nebezpečná.

Ani v inscenacích Lost River nikdy nehrála hlavní role, vždycky stála někde na okraji, v pozadí. V zadní kapse svých vybledlých zvonáčů nosila ušmudlané scénáře od Samuela Frenche s podtrhanými replikami bezejmenných postav: *Hezké děvče* (tuhle roli milovala), *Matrona* (tuhle měla v oblibě nejméně), *Číšnice*, *Kolemdoucí*. Ať už ale měla jednu repliku, nebo jich bylo deset, každé role se zhostila, jako kdyby to byla ta hlavní. Sice dlouho do noci popíjela s celým osazenstvem divadla u ohně za hlavní budovou nebo tančila s krásnými herci ve stodole, až měla bosá chodidla plná třísek, pak ale jako jediná vstávala za úsvitu, aby si procvičila nejen svůj text, ale i texty všech hereček v celém představení.

„Musíš být připravená na všechno. Každý může onemocnět nebo se zranit,“ říkávala. „Shirley MacLaineová byla na Broadwayi jen záskok v Pajama Game. Když se Carol Haneyová zranila, Shirley nastoupila na její místo a do roka měla smlouvu s *Paramountem*.“ Tuhle legendu jsem znala stejně dobře jako každou jinou pohádku na dobrou noc, matka podobné příběhy přímo zbožňovala, legendy o tom, jak se objevují hvězdy. Marilyn Mon-

roe objevil fotograf, když pracovala v muniční továrně. Lanu Turnerovou objevili v šestnácti letech u stánku s limonádou, kam chodila za školu. Všechny ty příběhy mi připadaly jako zázrak: obyčejní lidé byli vysvobozeni ze svého obyčejného života. Kolovaly zvěsti o režisérech, kteří přijížděli do Lost River hledat pro své filmy nové talenty. O agentech, kteří hledali modelky. O producentech, kteří hledali svůj další projekt. Moje matka byla přesvědčená, že stačí být ve správný čas na správném místě, přestože se teď zdálo, že další léto bylo za námi a matka zůstala neobjevená jako třpytivý oblázek pod vodní hladinou, který čeká na příležitost zazářit na slunci.

Letos v létě se tu znovu hrála *Tramvaj do stanice Touha* a matku zase obsadili do role zdravotní sestry, i když uměla každou Blanchinu repliku nazpaměť. Slyšela jsem ji, jak si šeptá scénář, zatímco se oknem do naší chatky rozlévalo ranní světlo: *Cítím vůni mořského vzduchu. Zbytek času strávím na moři. A až zemřu, zemřu na moři. A víte, na co umřu? Zemřu na to, že jednoho dne na moři sním neumytý hrozen.* Během jednotlivých představení jsem ji sledovala, jak se v té klíčové scéně musí přemáhat, aby společně s Cheri nedeklamovala její repliky, a viděla jsem v jejích očích touhu stát na jejím místě.

Zatímco jsem stála u řeky a dívala se na druhý břeh na Gillyho, najednou jsem pochopila, jaké to je, když člověk chce něco, co má téměř na dosah.

Slunce stálo vysoko nad hlavou, bylo téměř poledne, čas na oběd. Serafina nás bude brzy očekávat v hlavní budově. A po obědě si měl každý sbalit své věci a uklidit chatky. Náš čas se krátil a já jsem to, co jsem chtěla, měla těsně na dosah. Dnes jsem to alespoň konečně zkusila, i když dvakrát neúspěšně. Poprvé se mi podařilo zhoupnout od břehu, ale v půli jsem ztratila odvahu, takže jsem zůstala viset nad ledovou řekou. Joaquin, kterému bylo teprve deset, ale už teď byl větší a silnější než jeho bratr Gilly, musel škubnout lanem,

aby mě vytáhl zpátky na břeh. Podruhé jsem se zhoupala dost daleko, ale když jsem měla lano pustit, nedokázala jsem povolit sevření rukou a skončila jsem tam, kde jsem začala.

Dvanáctiletý Gilly stál na protějším břehu řeky a čekal na mě, stejně jako každý den od té chvíle, kdy jsem mu oznámila svůj plán. Stejně jako jeho bratr byl do půl těla nahý, celý zablácený a rukou si stínil oči před sluncem.

„No tak, Ryan! To zvládneš,“ zavolal znovu. „Rozběhni se, drž se a nepouštěj se, dokud neuvidíš zem.“

Přikývla jsem, pevně se chytila provazu a zacouvala. Tráva mě šimrala na kotnících. Pevně jsem svírala lano, zatímco jsem se rozběhla k vodě, jak nejrychleji jsem uměla, a držela jsem se i poté, co se moje nohy přestaly dotýkat země, a já letěla přes řeku. Ucítila jsem bosou levou nohou studenou vodu a pak se země zase začala přibližovat. Instinktivně jsem vytáhla kolena nahoru, schoulila se jako svinka ve svém krunýři a viděla, jak se na mě Gilly kření.

„Ještě se nepouštěj! Drž se!“ volal. „Hurá!“

Zavřela jsem oči a cítila, jak mi chladný vzduch fouká do obličeje.

„Teď! Pust' se!“

Zaváhala jsem.

„Dělej!“ zopakoval naléhavěji, ale já už se zhoupala jako kyvadlo, které se dostalo na nejzazší bod své dráhy a zamířilo zpátky na druhou stranu.

„Drž!“ řekl mi teď. „Teď se nepouštěj! Je pozdě!“

Já ale byla odhodlaná dosáhnout svého a pustila se.

Viděla jsem, jak se blíží země, nebyl to ale travnatý svah, na kterém stál Gilly, ale dolní kamenitý břeh řeky. Spadla jsem přímo na něj a tvrdě si narazila záda. Cítila jsem křeč v hrudníku a nemohla se nadechnout. Chtěla jsem vykřiknout bolestí, která se mi rozlila u páteře, v plicích jsem ale neměla žádný vzduch. Jen

jsem vrtěla hlavou, zatímco Gilly slézal dolů po prudkém skalnatém břehu.

Podařilo se mi dostat do plic trochu vzduchu, nic ze mě ale nevyšlo. Když jsem konečně vydala nějaký zvuk, svůj hlas jsem nepoznala. Vydral se ze mě hluboký zvířecí bolestivý sten zraněného zvířete.

„Nic se neděje, jen sis vyrazila dech,“ řekl mi Gilly. „Neboj, zase naskočí.“

Pomohl mi vstát, objal mě a já cítila, jak mu v propadlém hrudníku, o kterém nerad mluvil, vyděšeně buší srdce.

Odtáhli jsme se od sebe a v očích mu zajiskřilo slunce. „*Do-kázala* jsi to,“ řekl, ale mně se zklamáním málem chtělo zvracet.

„*Jdeme!* Je čas na oběd! Přijdeme pozdě!“ hulákal na nás Joaquin. Na rozdíl od Gillyho byl netrpělivý. Poskakoval z jedné nohy na druhou, jako by se mu chtělo čůrat.

„Umírám hladu,“ řekla Angelika skoro tak dramaticky jako sama Blanche Duboisová.

Došli jsme s Gillym po protějším břehu až k malé lávce přes řeku a pak jsme spolu s jeho sourozenci vyšli po strmém travnatém břehu k hlavní budově. Slunce se schovalo za mraky, které dramaticky letěly po obloze, a já jsem se zachvěla. Zapomněla jsem si vzít ručník a říční bahno mě studilo na kůži.

U domu jsme si nohy opláchli hadicí a ječeli jsme, když se zprvu teplá voda proměnila v ledově studenou. O samotě jsme byly špinavé, divoké děti, ale moc dobře jsme věděli, že nám nedají jídlo, natož aby nás pustili dovnitř, dokud se neumyjeme. Střídali jsme se, navzájem si pomáhali a pak se utírali do ručníků stržených z dlouhé šňůry natažené od domu až k velkému javoru uprostřed dvora. Nakonec jsme vyšli po schodech a vešli dveřmi chráněnými sítí proti hmyzu do kuchyně.

Když měla Serafina obědovou službu, dostali jsme kváskový chléb ještě teplý z pece. Dělala nám tabbouleh s čerstvou mátou,

rajčaty a okurkami ze zahrady. Pekla sladké sezamové sušenky a vařila heřmánkový čaj s medem. Obědy mé matky byly méně kreativní: den starý chléb, kus čedaru a moučná jablka. Bylo mi pokaždé líto, když byly děti z jídla zklamané a děkovaly jen zamumláním. Vždycky jsem ji pevně objala a ubezpečovala ji, že je to vynikající.

Dnes to nebylo jiné a já ze sebe dolovala nadšení při pohledu na nedozrálé hroznové víno a plátky trvanlivého chleba z konzervy. „Díky, mami! Umíráme hladý!“

Zatímco ale ostatní odcházeli ven, aby si tam snědli ten ubohý oběd, matka položila můj talíř na stůl a pomohla mi vyškrábat se na linku, abychom si viděly do očí.

„Mám návrh,“ řekla.

Moje matka měla vždycky *návrhy*. Vysvětlovala mi, že návrh znamená, že se budu podílet na rozhodování. Říkala, že jsme v tom spolu. Kumpáni: Butch Cassidy a Sundance Kid, Bonnie a Clyde.

„Jak by se ti líbilo vyrazit do města s Gillyho rodinou?“

„To bych jela sama?“ zeptala jsem se.

Zasmála se tím svým ostrým, krátkým smíchem a zavrtěla hlavou. „Ne, samozřejmě že ne! Myslela jsem, co bys tomu řekla, kdybychom spolu vyrazily do města s Gillyho rodinou? Do Westbeth.“

Westbeth. Gilly mi samozřejmě vyprávěl o jejich životě v New Yorku. Westbeth byl komplex starých továrních budov, kde žily stovky lidí, a každý, kdo tam bydlel, byl umělec. Herci, jako v Lost River, ale i nejrůznější umělci. Byli tam malíři a loutkáři. Fotoграфové, tanečníci a hudebníci. Vyprávěl mi, že jeho sousedka hraje na lesní roh v newyorské filharmonii a paní na konci chodby vyrábí sochy z harampádí, které vyloví z řeky Hudson. V budově bylo dokonce taneční studio; jejich strop duněl, jak po něm skákali tanečníci.

Přesto jsem ve městě nikdy nebyla, nikdy jsem dokonce ani neopustila Lost River. Města jsem znala jen z televize a filmu. Začátkem léta jsme se všichni naskládali do autobusu a vyrazili na dvojpromítání do venkovního kina. Když pustili *Rosemary má děťátko*, dospělí všechny děti poslali dozadu. Řekli nám, že máme jít spát, my jsme ale s Gillym vykukovali ze spacáků a tajně jsme se dívali. Při představě New Yorku se mi vybavila postava, jež hrála Mia Farrow, která ve filmu těhotná zoufale bloudila ulicemi. Viděla jsem před očima její temný byt a slyšela děsivé zvuky ve stěnách domu.

„Myslíš tím, že k nim pojedeme na návštěvu?“ zeptala jsem se.

Matka naklonila hlavu na stranu a usmála se. „Vlastně jsem si říkala, že bychom to tam mohly zkusit.“

Zkusit to bylo slovní spojení, které moje matka používala po každé, když chtěla, abych udělala něco nového, co by se mi nemuselo líbit: ochutnala nové jídlo, zkusila si sama umýt vlasy nebo spala sama ve své posteli, zatímco ona se šla projít, aby si vyčistila hlavu.

„To myslíš opustit Lost River?“ zeptala jsem se; začínala jsem si uvědomovat závažnost jejího *návrhu*. Nedokázala jsem polknout a napadlo mě, jestli náhodou nemám zase vyražený dech.

„Gillyho táta bude od začátku listopadu do května točit v Los Angeles. Nechce, aby byla Liliana s dětmi sama, a Liliana říkala, že by nás ráda měla u sebe. Když se nám tam bude líbit, tak přeskočíme pořídník na to, až se uvolní nějaký byt.“

Říkala sice slova jedno po druhém, ta se ale rozplývala ve vzduchu jako obláčky kouře. Hrozně jsem se snažila udržet pozornost, abych dokázala pochopit, co říká.

„A když se nám tam nebude líbit, vždycky se sem můžeme vrátit. Serafina říkala, že tady pro nás budou dveře vždycky otevřené.“

„A co když se nechci stěhovat?“ zeptala jsem se.

Zamračila se.

„Ryan,“ pronesla a její hlas působil jako přefouknutý balónek, který co nevidět praskne.

„Kde budeme bydlet?“

„Ten byt je velký, mnohem větší než naše chatka. Budeme mít vlastní patro na spaní.“

Vzpomněla jsem si na naši chatku, dvě malé místnosti a velká hrbolatá postel. Úzká koupelna, maličká kuchyňka, malá kamna na dřevo, aby nám nebyla zima. Myslela jsem na kočky ze stodoly, které se vždycky potajmu vplížily do naší chatky a uvelebily se pod peřinou. Myslela jsem na malou, světle zelenou ledničku, kam máma dávala vychladit svoji dietní Colu a moji oranžádu. Myslela jsem na to, jak nám ráno skrz záclony prosvítalo slunce přímo do obličejů, jak pod námi šuměla řeka a jak to znělo, když na střechu bušil déšť. *Domov.*

Zatřásla jsem hlavou. Nemohla jsem dýchat.

Ustoupila ode mě a popadla prázdnou pikslu od chleba. „Nikdy se nikam nedostanu, když tu budu každé léto hrát tyhle malé role. Guillermo zná lidi ve městě. Na Broadwayi. Šéfy castingů. Agenty. Slíbil, že než odjede do L.A., tak mi zařídí konkurzy.“

Přešla ke dřezu, aby plechovku vypláchla. Když se otočila, podívala se na mě málem našťvaně.

„Tohle nemělo být napořád,“ řekla, já ale věděla, že nemluví ke mně, alespoň ne doopravdy. Jako by jen odříkávala repliky někoho jiného.

A pak jsem ucítila, jak to všechno pouštím a přestávám cítit pevnou půdu pod nohama. Pevně jsem zavřela oči a jedinou útěchou mi bylo, že na druhé straně na mě čeká Gilly.

Lost River, Vermont

srpen 2019

„Co chtěl Gilly?“ ptá se Saša, když jdeme od domu dolů k řece, „nikdy takhle brzy nevolá.“

Dělám, že ji přes šumění řeky a zpívání drozda neslyším.

Mlha se zvedla a pálí slunce. Nechce se mi věřit, že léto už je skoro u konce. Už jen dva týdny, než Saša odjede a já tu zůstanu sama.

Saša jde první. Zná Lost River stejně dobře jako já, dokonce ještě líp. Osmnáct let se tady toulala po pastvinách a po loukách, ta krajina se uložila do její DNA. Patří do ní a naopak. Neumím si bez ní Lost River představit. Ani sebe samotnou si bez ní nedokážu představit. Celé léto jsem doufala, že si to třeba rozmyslí a ještě chvíli tu zůstane.

Kráčíme po vyšlapané cestě k řece, pod nohama sešlapanou travu a listí. Těm pěšinám se říká *linie touhy* – příroda zničená lidskou netrpělivostí. I tady, deset mil od civilizace, pořád hledáme nějaké zkratky a snažíme se co možná nejvíc zkrátit vzdálenost mezi sebou a tím, po čem toužíme.

Maliní tu roste úplně všude, ale právě maliny u řeky dozrávají jako první. Saša nese starý bílý smaltovaný cedník na naroze-

ninovou sklizeň. Pozoruju ji tak jako odjakživa, totiž s až nábožnou fascinací. Dodnes úplně nedokážu pochopit, jak je možné, že tohle je moje dcera a že vyšla ze mě. S mojí matkou sdílíme spoustu fyzických rysů: kůži zbarvenou odstínem medu, zlatavé vlasy i oči. Saša má ale kůži bílou jako mléko, sytější žluté vlasy se jí hedvábně lesknou a oči má světlejší než blankytné nebe. Už je to osmnáct let a přesto mě dodnes udivuje pomyšlení, že moje tělo dokázalo stvořit cosi, *kohosi*, kdo se ode mě tolik liší. Když se narodila, vzpomínám si, jak jsem na ni hleděla v nechápavém úžasu, jak může být tak nesmírně *sama sebou* a už není mou součástí.

Letos v létě si začala své blondaté kadeře zaplétat do jakési rafaelské koruny, do které vplétá všechny divoké květiny, které zrovna kvetou. Na jaře šeríky, později pampelišky, sedmikrásky a pomněnky. Dnes si do vlasů zapletla třapatky a fialové květy bodláčí. Oblékla si oprané kostičkované šaty, které našla v second-handu v Quimby – vypadají jako domácí šaty z padesátých let s kulatým límečkem a perleťovými patentkami vpředu. Šaty jsou jí příliš velké, a tak si je upravila špendlíky a několika stehy. Na nohou má obnošené šněrovací boty a tytéž pánské ponožky, které měla včera a v nichž i spala. Na patách nejspíš budou úplně černé, protože i venku chodí naboso v punčochách. Od dvou let se obléká sama; nikdy jsem ji neměla místo panenky, tak jako to se mnou dělala moje matka.

Jakmile se ke mně otočí a všimne si, že si ji prohlížím, usměje se. Nos-pršáček nemá ani po mně, ani po otci, a v létě ho má posetý pihami. Vypadá jako elf a to je pro mě možná ta největší záhada. Možná se Saše do obličeje vepsal jakýsi vzdálený keltský předek. Nenese si ani stopu mojí snědosti, ani ty neforemné, hrubé rysy svého otce.

„Slyšelás mě?“ zeptá se, zastaví se na cestičce a cedník si opře o bok. „Co ti Gilly chtěl?“

„Ale nic,“ řeknu a pokrčím rameny, „jen se chtěl zeptat, jak se daří.“ Je to skoro pravda.

Bylo by bláhové si myslet, že se k ní zpráva o zátahu a ta fotografie nedostanou. Než jsme dnes ráno odešly z domu, nejméně tucet známých mi poslalo zprávu, e-mail nebo odkaz na článek, který se ještě před devátou hodinou ráno rozšířil po všech zpravodajských kanálech: od místního ABC až po TMZ.

A i pokud ho s ní ještě nikdo nesdílel, může na něj narazit sama, tak jako ve stodole narazila na bzučící sršní hnízdo, když jí bylo sedm. Zvědavě ho utrhla zpod střechy, jako by to bylo jablko na stromě. Dostala v ten den čtrnáct žihadel a pak mě jen pozorovala, zatímco jsem jí přikládala obklady z chleba namočeného v mléce. Nehledala u mě útěchu, ale vysvětlení. „Proč?“ opakovala pořád dokola. Jako bych to byla já, kdo rozumí zuřivým sršňům. Vždycky u mě hledala odpovědi na nemožné otázky.

„Co se ti stalo?“ zeptám se, abych odvedla pozornost od tématu, a ukážu na velkou náplast, co má na koleni.

Zmateně se podívá, kam ukazuju, jako by úplně zapomněla, co se stalo. „Aha, spadla jsem,“ řekne a pokrčí rameny, „tuhle na šálách.“

Celé léto se učila na klouzavých hedvábných šálách stoupat do oblak. Vzhůru, závěs, zámotek hedvábí a pak volný let. Když řekla, že chce chodit na hodiny, byla jsem z toho samozřejmě nervózní, ale už v den, kdy se narodila, jsem si přísahala, že nepřipustím, aby se můj ochromující strach přenesl na ni. Proto žije vzrušujícím životem plným nebezpečí. Horské dráhy, skoky padákem, lekce na visuté hrazdě a teď i na šálách. Být matkou Saši vždycky znamenalo učit se vše pustit.

Teď se ale vydává za novým dobrodružstvím, odchází z Lost River a jede sama na druhý konec světa, do Los Angeles, kde žije její otec. Chce se stát fotografkou a má v plánu roční pauzu, aby se mohla věnovat svému portfoliu a pak se přihlásit na umělecké

školy. Letos na jaře si vzala do hlavy, že by chtěla vytvořit fotodokument o tom, jak mladá žena cestuje sama napříč Spojenými státy. Většinu léta jsem se jí to snažila rozmluvit, vnucovala jsem jí letenku do Los Angeles a dávala jí najevo, že ten projekt zní sice úžasně, ale je příliš riskantní, protože na cestě ji nečeká ani jištění, ani záchranná síť. Dosud nikdy neopustila Lost River, a i když je to chytré děvče, pořád je velice naivní. Její otec tomu nijak nepomohl, protože moje obavy přechází mávnutím ruky, tak jak odjakživa. „Bude v pořádku,“ tvrdí. „Jsou to jen dva týdny na cestách. A pak bude u mě.“

Když dojdeme k řece, stáhnou si dosud vyhrnuté rukávy. Abychom se dostaly až k malinám, budeme se muset prodrat trnitým křovím. Sbíráme mlčky, v horkém slunci pozdního léta. Po zádech mi stéká pot, zatímco se cedník pomalu plní ovocem.

„Co to znamená?“ zeptá se po dlouhé době a já zkoumám její tvář, abych z ní vyčetla, co má na mysli. Mohly by jí být klidně zase čtyři: *Proč je řeka studená? Kdo do ní dal kameny? Spí někdy ptáci?*

„Co znamená co?“ zeptám se a všimnu si jasně červené skvrny uprostřed zeleně.

„Vlci se navzájem nežerou.“

Cítím ostré trní i to, jak mě škrábe do odhalené kůže na rukou a na zápěstích, když se natáhnou pro červené plody. Jemně malinu sevřu v prstech a stáhnou ji ze stopky. Je zralá a vkutálí se mi do dlaně, šlo ji snadno uloupnout. Natáhnou se pro další malinu. Když mám dlaň plnou, opatrně ruku stáhnou.

„Mami?“

Zase u mě hledá odpovědi. Teď už je dospělá, já jsem ale pořád její matka a ona mi pořád ještě věří, že dokážu vysvětlit každou záhadu.

„Co ta fotka? Tu vyfotil Henri?“

Přikývnu.

„V novinách to zní, jako kdyby to bylo... nějaké dětské porno nebo tak něco. Je to ale umění, ne?“

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Na vnitřní straně očních víček se vznáší ta fotografie. Vzpomínám si na ten večer, byl zrovna výpadek proudu, když ta fotka vznikla.

„Ano,“ odpovím. „Samozřejmě. Bylo to naprosto nevinné. Byla jsem malá holka.“

Saša se na mě upřeně podívá, jako by zjišťovala, jestli jí říkám celou pravdu. Jednou z ní bude skvělá fotografa; její pohled je neúprosný a pronikavý.

„Byla to jiná doba,“ dodám. „A Henri pro mě byl jako táta. Nic špatného neudělal. To Fiona jednala špatně.“

„Kde vůbec poznala toho Brennera?“ zeptá se. „Četla jsi o tom, co dělal? Verboval malé holky, holky mladší než já... to je zvrácený...“

„Myslím, že už máme dost na koláč,“ řeknu a nakouknu do cedníku. Maliny jsou proti oprýskanému bílém smaltu krvavě rudé. „Můžeš mi pomoci s těstem.“

„Promluvíš si s ní?“ zeptá se mě tiše.

„Ne,“ řeknu a zavrtím hlavou.

„Proč ne?“

Saša se se svou babičkou setkala jen několikrát. Do města jsem ji nikdy nevzala. Všechno, co ví o mém životě před tím, než se narodila, pramení z toho, co jsem jí vyprávěla, a z toho, co se jí podařilo vyčíst z internetu. Samozřejmě také ze samotných filmů, těch zvláštních cest zpátky v čas: VHS kazety a poškrábaná DVD z výprodejů a bazarů. Občas nějaký z těch filmů zachytíme i pozdě večer v televizi nebo na Netflixu. Viděla je všechny a určitě četla i ty články. Zakázala jsem jí číst jen matčinu autobiografii a doma nemám ani jeden výtisk. Teď je jí ale osmnáct a může si dělat, co chce a co potřebuje.

„Počkej!“ upozorním ji, když zamíří po vyšlapané cestičce zpátky. „Nehýbej se.“

„Proč?“ zeptá se a otočí se ke mně.

V květinách zapletených do vlasů jí bzučí sršeň.

„Hlavně se nehýbej,“ řeknu a jemně jí máchám rukou nad hlavou. Dívám se, jak mi sršeň přistává na palci, a málem ani nemrknu, když ucítím, jak mi jeho žihadlo proniká do masa. *Tohle*, pomyslím si, je úděl matky. Vzít na sebe bolest svého dítěte.

„Něco si přej,“ řeknu Saše. „Zavři oči.“

Vosk svíček stéká do horké krusty koláče. Je jich osmnáct a hoří jasným plamenem.

V naší stodole se sešli kamarádi a kamarádky Saši, aby to s ní oslavili. Jsou tu děvčata a kluci, s nimiž vyrůstala. Přišly její nejlepší kamarádky Pia a Josephine. Je tu Arthur. Sympatický Luca, který trval na tom, že přijde, i když vím, že mu celé léto lámala srdce. *Tohle* je její smečka, tyhle krásné, divoké děti.

Lucova kapela zahraje na pódiu „Happy Birthday“ a na starém prostěradle za nimi běží snívá projekce fotografií, které Saša s Piou pořídily letos v létě, mlhavé obrazy tvoří pozadí k povadlému moři růží.

Dnes večer si na sebe Saša oblékla pánské levisky postříkané od barvy a stažené širokým koženým páskem, k tomu vybrala zářivě rudé kratičké tílko, které odhaluje její bledý, štíhlý pas. K tomu rudou rtěnku, umělé řasy a výrazné linky. Ve stodole je chladno a ona má na sobě ještě bílý angorský svetr, který neznám. Holky sdílí úplně všechno, oblečení, tajemství i kluky. Květiny ve vlasech má zvadlé. Teď ale zavře oči, pomyslí na své přání a pak se nakloní ke svíčkám.

O půlnoci je nechám samotné, mokrou trávou zamířím dolů z kopce a nesu náruč plnou špinavých talířů. Než dojdu do domu, sotva ke mně doléhá hudba. Všem jsem řekla, že tu mohou zůstat

přes noc, řekla jsem to i jejich rodičům, našim sousedům a přátelům. Chatky se rozpadají, ale je v nich teplo a sucho, a mně je jasné, že sem nejspíš propašovali nějaké to pivo nebo jahodové víno. Josephinin táta pěstuje travu, byla cítit z nich všech. Jsou to hodné děti, jen se nudí. Nikdy jsem neměla v plánu být jedním z těch rodičů, kteří říkají: *Když už bude pít, tak ať je raději v bezpečí doma, než aby někde řídila.* A teď jsem tu. Spousta věcí, které jsem si pro sebe nepředstavovala, mě nakonec potkala.

V místě, kam mi vniklo žihadlo, mám palec oteklý a na zápěstí se zvětšuje rudá skvrna. Kůži na ruce mám celou napjatou. Musím si to namazat Benadrylem. Převléknu se do pyžama, zamířím do koupelny a ve vypouklém zrcadle zahlédnu svůj obličej.

Vzpomenu si na fotografii z článku, na tu malou holčičku, a stáhne se mi hrdlo. Hledám ji teď v zrcadle, nakláním se k němu blízko. Moje tvář: dodnes má tvar srdce a je opálená po létě stráveném na zahradě. Na svém místě zůstal i hluboký dolíček pod jedním okem v barvě jantaru, je vidět, jak se mi chce spát. Za ty roky ale můj obličej zestárl a změnil se. Už není výjimečný; teď je to prostě obličej, který odpovídá tělu, k němuž patří, a na obojím se podepsal čas.

Cítím, jak mě po antihistaminikách přemáhá malátnost, schoulím se tedy do postele a větrák u okna nastavím na nejnižší stupeň. Cítím, jak mi jemný vánek ovívá kůži. V dálce zaslechnu hudbu a lék pomalu zabírá.

Zdá se mi, že jen o chvílku později se s trhnutím vzbudím a slyším vibrování telefonu. Něco se děje. Okamžitě pomyslím na stodolu a na děti. Vyskočím z postele a vrhnu se k oknu v očekávání katastrofy, ještě napůl ve snu. Stodola ale nehoří. Venku je ticho, jen z dálky zaslechnu smích. Zmatená se vracím do postele. Pak se znovu rozvibruje telefon.

Zase volá Gilly.

„Gilly,“ zachraptím do telefonu.

„Ach, Ry,“ řekne a jeho hlas zní divně.

Zavřu oči a přemýšlím, co se mohlo stát horšího. Cítím, jak je mi zle, buší mi srdce a ještě než promluví, najednou je mi jasné, co se chystá říct. Všechno jsem to nějak schopná vytušit z jeho přerývaného dechu. S Gillym jsme byli takhle napojení odjakživa.

„Jde o Henriho,“ říká. „Fiona ho našla dnes večer. U něj v bytě. Pověsil se na trubkách.“

Cítím, jak mám stažené hrdlo. *Henri*.

„Kvůli té fotce?“ zeptám se Gillyho, ačkoli Gilly moc dobře ví, co tím myslím, totiž „Kvůli *mně*?“

Gilly neodpoví, protože na rozdíl od mojí matky nikdy neuměl lhát.

„Přijed' domů,“ řekne.

„Nemůžu,“ řeknu a oči se mi zalijí slzami. „Teď Fioně nedokážu čelit.“

Nastane ticho a já se bojím, že se hovor přerušil. Signál tu nestojí za nic. „Gilly?“

„Prosím, Ry,“ řekne Gilly, „na Fionu se vykašli. To já tě tu potřebuju.“

Lost River, Vermont

srpen 1976

Vzaly jsme si jen to nejnnutnější a to, k čemu jsme měly citovou vazbu. Serafina řekla, ať tu necháme všechno, co se nám nevejde do autobusu. Že to tu na nás bude čekat. I kdybychom se vrátily až další léto, Lost River bude navždy naším domovem.

Než jsme odjely, Serafina matku dlouho objímala, obličej jí držela v žilnatých dlaních a něco jí šeptala. Jako by se loučila matka s dcerou, stály k sobě přitisknuté čelem, zatímco si dávaly sbohem.

Angelika a Joaquin si zabrali zadní část autobusu, odkud byly odstraněné sedačky a nainstalovali tam postel. Gilly mě vzal za ruku a ukázal mi, kam si mám uložit svůj malý batůžek s poklady (výtisk *Grimmových pohádek* vázaný v červené kůži, sbírka motýlích křídel a panenky Sunshine Family, i když jsem ztratila šedovlasou babičku v plátěných šatech i malého plastového pejška). Posadili jsme se proti sobě k jídelnímu stolu, který se, jak mi vysvětlil, také rozkládal na postel.

„Máš hlad?“ zeptal se mě Gilly, „je tu spousta jídla.“

Serafina nás vypravila s dřevěnou přepravkou plnou jídla, jako bychom měli jet přes celou zemi, a ne jen šest hodin do New Yorku. Gilly vytáhl sendviče zabalené do hnědého papíru, popsané

našimi jmény voskovkou. Byla tam červená a zelená jablka, ráno čerstvě utržená ze stromu, i celofánové sáčky se sladkými sezamovými sušenkami, které jsem tak milovala. Přidala i vychlazené láhve zázvorové limonády pro nás děti a pivo pro dospělé.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám hlad,“ řekla jsem.

„Chceš si zahrát válku?“ zeptal se mě.

Měl opotřebovaný balíček karet, který ukradl jednomu z herců. Na zadní straně byly fotky deseti různých nahých žen. Přes léto jsme je všechny dopodrobna studovali. Fascinovaly mě jejich vyšpulené rty i přehnaná komiksová ňadra. V Lost River jsem samozřejmě vidala nahé ženy neustále – spoustu večerů jsem si se svými panenkami hrávala v šatně hereček a při koupání v řece nebylo oblečení povinné. Dámy z hracích karet ale byly jak z jiného světa, připadaly mi krásné a zvláštní.

Když mi je Gilly poprvé ukázal, styděla jsem se a naskočila mi husí kůže, ale on jen pokrčil rameny a zamíchal je, jako by to byl obyčejný starý balíček karet. „Chybí nám piková dvojka, ale našel jsem jednu z jiného balíčku.“ Ve Válce, což byla jediná hra, kterou jsme oba znali, to naštěstí nevadilo.

Gilly byl do půl těla nahý, tak jako obyčejně, lopatky mu vyčnívaly a měl kostnatá ramena. Se zkříženýma nohama seděl na sedačce naproti mně.

„*Válka... cha!*“ Gilly teď zpíval a ošíval se, zatímco jsme se uvelebili v našem koutě.

„*K čemu je to dobré?*“

Takhle jsme se navzájem popichovali a vyzývali ke hře, já ale nedokázala sesbírat potřebné nadšení.

„*No tak, Ry, k čemu je to dobré?*“ Naklonil hlavu na stranu a čekal na odpověď.

„K ničemu,“ podařilo se mi vysoukat, zatímco matka s Lilianou nastoupily a Guillermo se usadil na místo řidiče. Když se natáhl k páce a zavřel dveře podobné harmonice, zdálo se mi,